

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

עד כה עסקנו בסוג העין הרע הנובע מהתפעלות. מלבד סוג זה, ישנו סוג אחר של עין הרע הנובע מקנאה וצרות עין של אנשים בעלי לב רע בהצלחתו וטובתו של הזולת. סוג זה של עין הרע קשה ומסוכן הרבה יותר מן הראשון וכדי להינצל ממנו לא די בהצנעת הכשרונות וההצלחה וכו'.. כנ"ל. על סוג קשה זה של עין הרע דרש רב גמרא (בבא מציעא, קז,ב) את הפסוק "והסיר ה' ממך כל חוליי" (דברים, ז,טו), וכפי שמפרש רש"י שם, "כל חולי- דבר שכל החולאים תלויים בו, וזה העין, עין רעה". למסקנה זו הגיע רב בעקבות ניסיון שערך בבית הקברות, אשר על ידי יחודים וכוונות הצליח לעמוד על סיבת פטירתם של כל אלו שקבורים שם, ומצא שמכל מאה נפטרים, תשעים ותשע מתוכם נפטרו מפני עין רעה, ורק חד נפטר כדרך כל הארץ. ועצה כיצד להנצל מסוג זה של עין הרע עלינו ללמוד מיוסף הצדיק, אשר משחר נעוריו התמודד כנגד עין רעה זו (וסימנך: יוסף גימטריה קנאה). כשחלם בבית אביו את חלומותיו המראים שעתידיים כל אחיו לכרוע ברך לפניו ולהכנע תחתיו, אף שהוא הצעיר מביניהם, ומפני כן התעוררה בלב אחיו קנאה גדולה כלפיו, כמו שכתוב "ויקנאו בו אחיו" (בראשית לז,יא), ועד שמחמת קנאה זו הוסכם אצל אחיו לעשות הכל כדי לבטל אל חלומותיו: מתחילה חשבו להורגו, אחר כך השליכוהו לבור מלא נחשים ועקרבים, ולבסוף מכרוהו לישמעאלים עד שהורד מצרימה. מה שממר על יוסף והצילו מפני עינם הרעה של אחיו נרמז בדברי חז"ל שהזכרנו לעיל: "עין שלא רצתה לזון ממנה שאינו שלו, אין עין הרע שולטת בו". אשר מלבד פשוטו של המאמר, שלא רצה יוסף להביט באשת אדוניו כנ"ל, פירושו הרחב של מאמר זה הוא, שבליבו של יוסף היתה קבועה מידה נפלאה שלא לזון את עיניו ולא להביט כלל במה שאינו שייך לו. יוסף מעולם לא קינא באיש, ולא חמד בליבו מה ששייך לזולתו. הוא היה מרוכז רק במה ששייך לו, ותמיד היה שמח בחלקו והרגיש שלא חסר לו מאומה, ועל כן מעולם לא צרה עינו ולא דאב ליבו בהצלחתו של מישהו אחר, וזה הצילו מן העין הרעה. (אמרי נועם, פרשת ויחי, מאמר ו').

יתכן שבגלגול זה, הוא צדיק גמור, אבל הוא בא לתקן את מה שקילקל בגלגולים אחרים. לכן כשאדם זוכה לתקן את עצמו על ידי עמל תורה בעמל פנימיות, הוא כבר לא זקוק יותר לייסורים, כיון שהוא כבר מזוכך מצד העבודה. כותב האור החיים הקדוש ששני דברים מסירים את העוון - עמל תורה ויסורי הגוף. שניהם עושים את אותה עבודה, ואין צורך בשניהם יחד, וסימן לדבר: "כיבס ביין לבושו ובדם ענבים סוטה" (בראשית מ"ט), אם האדם רוצה, הוא יכול לכבד את העוון ביינה של תורה, אבל אם קשה לו לעשות זאת מסיבות השמורות עימו, הוא יכול לבחור את הדרך השניה, דרך של "דם ענבים" דהיינו, ייסורים. המון בדיקות והמון ניתוחים, גם זה מתקן, אבל לא כל אחד חפץ בזה, זה מלאכתו נאה וזה מלאכתו אינה נאה. לפי דברי הרב, "צדיק וטוב לו" הכוונה שהוא כבר השלים את כל החוסר, ונשאר רק טוב. דוגמא יעקב אבינו אחרי שהגיע לגיל מאה ושמונה לפי החשבון של חז"ל, הוא ביקש לישב בשלוה, הוא כבר עבר מספיק צרות עם עשיו ולבן, ואחר כך עם דינה, ועם מלכי האמורי, מי שיעיין בספר מעם לועז, יוכל לראות כמה הרפתקאות עברו עליו! כאשר הוא הגיע לגיל מאה ושמונה כאמור, הוא ביקש לישב בשלוה, אמר הקב"ה, "לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא שמבקשים לישב בשלוה בעולם הזה? אני לא מסכים". מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף, עוד נשרים ושתים שנה של סבל. האם לא מספיק לו מאה ושמונה שנים של סבל? הרי מההריון הוא כבר התחיל לסבול. אלא שעדיין לא נגמרה המכסה, כי יעקב אבינו הוא גלגול של אדם הראשון, ואדם הראשון ישב בודד מאשתו מאה ושלושים שנה, ואדם שהוא בודד מאשתו הוא עושה בעיות, כל טיפה שהוא מאבד לבטלה מביאה עליו עוד מנה של ייסורים. יש כאלה שהעניות מכפרת עליהם, יש כאלה שהצרות מכפרת, ויש כאלה שיסורי הגוף מכפרים. (בצור ירום, חלק א', פרק א').

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

פעם שאלו את הבבא סאלי הקדוש, מדוע הוא מקפיד לקום לתפילה בנץ החמה, והרי הוא לומד כל הלילה, לא עדיף שינוח קצת ויקום לתפילת שחרית טיפה יותר מאוחר? מדוע דווקא בנץ החמה? ענה להם הבבא סאלי תשובה חזקה שהותירה את הנוכחים ללא מיילים! "יום יבוא ואגיע לבית דין של מעלה, ומן הסתם יתחילו לדון איתי על קיום המצוות, והרי הסעיף הראשון בשולחן ערוך שיהא הוא מעורר את השחר, ואם לא אקיים את הפסוק הראשון לפחות, אז איך יתחיל משפטי?"

פעם אחת נסע הבבא סאלי בכביש לכיוון באר שבע, היתה לפניו משאית של תפוזים. ביקש הבבא סאלי מהנהג שלו שיעצור ויסמן לנהג המשאית שהבבא סאלי רוצה תפוזים. אך כאשר עצרו את נהג המשאית והסבירו לו שהצדיק מבקש קצת תפוזים, החל הנהג להתעצבן ובשיא חוצפתו החל לשאול מדוע כך עצרתם אותי ומה חשבתם שאוריד בשבילכם תפוזים... "המשיך לגדף ולחרף את רבינו ואת הנהג. נהג המשאית המשיך בניסיעתו ולא עברו כמה דקות עד שבאחד הסיבובים התהפכה משאיתו והוא נפטר ומסר את נשמתו לבורא. הבבא סאלי ברוח קודשו רצה למנוע את האסון, הרי כתוב "צדקה תציל ממוות" אך הנהג לא רצה לעשות איתו צדקה ואף הוסיף לגדף את הרב.. בכך לא היתה ברירה אלא שיפטר מן העולם כי כך נגזר עליו.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

הכומר שחטף את הנערה...

פעם נוכח הצדיק הקדוש, רבי נחמן מברסלב, בברית מילה. לפתע נכנס אדם מבוהל, מפוחד ונסער, והחל לבכות ולספר לרבי נחמן על אודות בתו שהחליטה להמיר דתה, בגלל גוי אחד ערל שפיתה אותה להמיר את דתה רחמנא ליצלן, ופתאום נעלמה ואין מוצאים אותה. אותו אדם בכה וציון שגם חיפש אותה בכל הבתים ובכל הכפרים שמסביב ולא ראו אותה בשום מקום. רבינו חשב מעט, ואמר "היא נמצאת בעירו של אותו גוי ערל אצל הכומר". אותו אדם לא השתכנע מדברי רבינו הקדוש, וטען שהיא לא נמצאת אצל הכומר כי הכומר הוא חברו הטוב והם בקשרי אחווה וידידות, והכומר לא יחטוף את בתו. "כיצד אוכל למצוא אותה ולהצילה?" שאל האיש שוב את רבי נחמן תוך כדי בכי ושברון לב.. רבי נחמן ביקש מאותו אדם שיארגן את העגלה והסוסים ויתכוננו לנסיעה... וההמשך בשבוע הבא..

גם אתם יכולים להיות שותפים בזיכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורייכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים בזיכוי הרבים. צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

מספרים על יהודי פשוט שבפשוטים ששמו היה זאב. מקצועו היה עגלון, שהתפרנס בעמל רב ופרנסתו היה בדוחק ממש. ידיעותיו בתורה היו זעומות למדי, אך את מצוות התורה שמר בכל לבבו ומאודו. והינה עומדת השבת לפרוס את כנפיה על היקום, גלגל החמה החל לשקוע, ולראשונה נחרד לחיי העגלון עד עמקי נשמתו, יאלץ הוא לחלל את השבת. הוא שלח מבט נוסף לשמיים והרביץ צליפה אחרונה של ייאוש ותסכול בגב סוסו החלש, "אוי סוסי הדל..". קרא בבכי, "אינך יודע כי שבת קודש מגיעה?" אלא, שגם זאב ידע שאי אפשר לבוא כלל בטענות אל הסוס הכחוש והעלוב. לרגע חשב לעצור את סוסו בתוך היער ולשבות ביער, אך מיד דחה מחשבה זו, וכי ישב בדד בין חיות רעות וטורפות? ללא קידוש וללא סעודה? זוהי סכנת נפשות ואין כאן שום עונג שבת.. כשהגיע זאב לעיירה, כבר היו כל תושביה בבית הכנסת, בבושת פנים ובסתכלו רב הוביל את העגלה והסוס אל מאחורי הבית ובצעדים כושלים נכנס הביתה ופרץ בבכי קורע לב. בקול שבור סיפר לאשתו על הדבר האיום שאירע לו "חיללתי את שבת קודש" "עברתי עבירה חמורה ביותר". מירד העגלון בבכי.. רעייתו השתתפה בצערו וניסתה לנחמו ולעודדו. "הודי אסור שיצטער בשבת קודש, וכי חיללת את השבת מרצונך? היית אנוס ואין לי כל ספק כי עדיין יכול אתה לתקן את מעשייך..". והמשיכה לעודדו רעייתו והוסיפה "במוצאי השבת, גש אל הרב וספר לו את המעשה כולו והוא בחכמתו יורה לך דרך תשובה לכפר על העוון הזה..". מילים אלו של רעייתו עודדו את נפשו העייפה והאומללה, הוא מיהר לשטוף את פניו ולהחליף את בגדיו לבגדי שבת קודש, ונעמד בקרן זוית לתפילת השבת בלב רותח ושמה.. כשהופיע בצאת השבת אצל רבו, סיפר לו על כל הנעשה, בסבלנות רבה הקשיב הרב לסיפורו הנרגש של העגלון התמים, ועל פני העגלון ניכר הצער והחרטה שנבעו מעומק הלב התמים. "שמע נא לי יקירי" פתח הרב בקול רך ומרגיע, "הקב"ה רחום וחנון, אומנם עברת עבירה חמורה – חילול שבת, אך עשית זאת בשוגג ובשל הצער הרב והחרטה שבליבך, לפיכך יש תשובה. כדי לכפר על חילול השבת עליך לעשות מעשה נאה לכבוד השבת. לך וקנה שני גרות נאים ומהודרים והדלק אותם בערב שבת קודש בבית הכנסת". העגלון שמח מאוד על הרעיון, הודה לרב וחיכה ליום שישי. בערב שבת, הופיע העגלון בבית הכנסת שבידיו שני גרות נאים, בית הכנסת היה ריק כמעט לחלוטין, בפינה ישב לו אחד החסידים של הבעל שם טוב, הוא התבונן בעגלון ובמעשיו, החסיד של הבעל שם טוב שאל את העגלון לפרש הנרות, והעגלון סיפר לו על אשר אירע לו ועל הדרך תשובה שהורה לו רב הערייה. "מה? חילול שבת? " צעק החסיד, "על דבר כזה חמור מכפרים בהדלקת גרות בבית כנסת?" החסיד שב למקומו והעגלון נותר המום ושוב לב, לפתע, כדי לאשר את דבריו של החסיד הנרות התכבו, העגלון לא ידע נפשו מרוב צער. וכך הדבר חזר על עצמו גם בשישי הבא, ובשישי אחר כך, הרב שריחם מאוד על העגלון, הציע לו שיסע לבעל שם טוב הקדוש לספר לו את אשר אירע. העגלון עשה דרכו לקדוש – הבעל שם טוב, כאשר הגיע לבעל שם טוב, סיפר לו העגלון אשר כל אשר אירע, תוך כדי וצער עמוק מהלב, רבי ישראל, שמע את דבריו וצערו מעומק הלב של העגלון, ואמר "דרך תשובה נאה הורה לך רבך. עלי רק לחזקך ולברכך ללכת בה. מביטיח אני לך כי הפעם הנרות ידלקו יפה, ויתקבלו ברצון לפני ה' יתברך". העגלון שמח שמחה גדולה, והודה לבעל שם טוב. לפתע הוציא הבעל שם טוב איגרת מכיסו וביקש מהעגלון למסור אותה לחסידו שבעיירה. (אותו חסיד שהיה נוכח בבית הכנסת), כששב העגלון לעיירתו, הופתע החסיד לקבל מידיו את האיגרת, בחיל וברעדה פתח החסיד את המכתב ששלח לו הבעל שם טוב הקדוש, והתרגשות עצומה אפפה אותו "רבי מזמין אותי לשבות אצלו שבת" צעק בשמחה. הוא יצא לדרך כמה ימים לפני על מנת להגיע יום אחד קודם השבת, ולהספיק לשהות במחיצתו כמה שיותר שעות. אך לרוע המזל, מזג האוויר ניהיה סוער, ונוסף על כך הוא טעה בדרכו, כך נמשכה נסיעתו עד כמעט כניסת השבת, "מה יהיה עלי" נחרד החסיד, הוא ניסה להצליף בסוסים אך ללא הועיל, כל כך התבייש החסיד מהנעשה, הוא כלל לא היה אשם, לבסוף דקה לפני שבת, נכנס החסיד למזיבוז'. החסיד היה שבור ומדוכא עד עמקי נשמתו, לא זכה לטבול במקוה, לא זכה להתלבש בגדי שבת, כל השבת עמד בפינה בלב שבור, התבייש להגיד שלום לרבו, וגם הבעל שם טוב הפעם התעלם ממנו. רק במוצאי שבת, קרא לו הבעל שם טוב "כמעט הגעת לחלל את השבת, אך בתפילותי מנעתי זאת ממך. מן השמיים רצו שתרגיש מעט מכאבו של העגלון תמים שחילל את השבת בשוגג". החסיד למד את הלקח שלימדו הבעל שם טוב כיצד להתייחס לכל יהודי פשוט הבא בשברון לב לבקש דרך תשובה.

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

כתב הגאון המופלא רבי משה בן רבי יהודה אבן מכיר זלה"ה בספרו הבהיר "סדר היום" (פרק סדר היום בהקיצו משנתו), כשאדם ניעור בלילה, וליבו אומר לו לקום, אין לו להתרשל בדבר, אלא יקום בזריזות ואזירות חיל, קודם שיתגבר עליו יצרו הרע בטענות ותואנות לבקש ממנו שלא יקום ויתחכם עליו, ובל ידע מה, כי הוא זקן וכסיל, ויודע דרך לצוד את האדם ולהפיל אותו במהמורות כל יקום והכל במועצותיו כדת נתונות. על כן צריך כל בעל נפש ירא וחרד את דבר ה' שלא ישמע ולא יקבל ממנו, וישליך אותו אחרי גוו, ואף אם יהיה עליו לטורח מצד כבידות הגוף ועצלותו, ישים כל מגמתו לעשות רצון מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שהכל לנגדו כאין, והמתלמד אותו (המרגיל עצמו) בדרך הזה ד' או ה' ימים, לא יכבד עליו ולא יהיה לטורח, אדרבא הבא ליטהר מסייעין אותו ויצרו הרע יתכפה לפניו כעבד לפני אדוניו ולא ימוט לעולם ממנהגו הטוב, ויסוב ויבלה בה ומינה לא יזוז כחמלת ה' עליו, ויהיה לבן חיל וגיבור מלחמה להתגבר על יצרו ולשבר כל טענותיו ותואנותיו. ע"כ.

וכן כתב הגאון המופלא רבי אליעזר פאפו, זלה"ה בספרו הבהיר "חסד לאלפים" (או"ח סימן א אות א), וזה לשונו: יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר, בזה תלוי כל היהדות שיתגבר כארי לקיים כל דבר טוב, ולמשוך ידו מעשות כל רע, וצריך גבורה לשבר תאותו ולהילחם עם יצרו העומד על ימינו לשטנו. (חלב הארץ חלק א', סימן א' פרק א' עמ' 64).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

אך מתוך השאלות הקשות עולה גם התשובה עליהן: שהקדוש ברוך הוא למעשה מגלה לנו ואומר לנו, שהדבר שהכי מעניין אותו יותר מכל עוון אחר, זו כפיות הטובה. הבכיינות. כל עבירה אחרת גרועה ככל שתהיה, אפילו במזיד, מתקבלת אצל ה' אחרת לגמרי, כי ה' יודע שיש לאדם יצר הרע, והוא מגושם בתאוות וכו', זה גם נורא אבל זה לא מתקרב למידה הרעה של כפיות הטובה, שאחרי כל הטובות שה' עושה עם האדם ומחיה אותו ומיטיב איתו והוציא אותו מאיפה שהוציא אותו, מביב השופכן ומאשפתות ומבית עבדים, ואחרי כל השנים הללו המלאות בישועות וכו', האדם עוד בוכה ובכיה של חינו, אז הקב"ה כביכול אומר "חייבים ללמד אותם, שהבכיינות זה דבר הכי גרוע שיש, ולכן הוא יתברך מראה לנו את הנהגתו שהעונש שה' נתן על הבכיה שלהם לחינם הוא גדול יותר מהעונש שה' נתן על כל העוונות. אך בפנימיות עיקר הסיבה לכך שהעונש של אותה בכיה שבכינו במדבר מתמשך עוד ועוד הוא משום שעוד לא תיקנו את אותו עוון של בכיה לחינם ועדין אנו בוכים ומתלוננים על כל דבר שלא מסתדר לנו, בדיוק כמו שרצינו...

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

היוצא מבית המרחץ לאחר שהתרחץ שם וכן מי שנטל ציפורניו ושמע קדיש או קדושה, יענה עם הציבור אפילו לפני נטילת ידיים, מפני שאין רוח רעה שורה כל כך על ידיו, אלא נדגוד רוח רעה, והיא מצוה עוברת, וכן יענה אמן אחר ברכת חבירו, ואפילו מי שעשה צרכיו ויצא מבית הכסא ושמע קדיש או קדושה, ישפוף ידיו בבגדיו לנקותם ויענה עם הציבור (יבי"א ח/ג א.ח).

לימוד או דבר שבקדושה קודם הנטילה

אף על פי שלכתחילה אין ללמוד תורה או לברך ברכה כל שהיא קודם נטילת ידיים שחרית, כי בזוהר הקדוש החמיר בזה, אולם מכל מקום אם שמע קדיש או קדושה בפתע פתאום ואין לו שהות ליטול ידיו, רשאי ומצוה עליו לענות לקדיש ולקדושה ויסמוך על דעת הרמב"ם והרשב"א והרא"ש והטור והושלחן ערוך, שסבורים כפשט דברי התלמוד (ברכות ס':), שכל ברכות השחר נתקנו לאומרו בשם ומלכות לפני נטילת ידיים שחרית. ומכיון שהקדיש והקדושה הם מצוה עוברת אין להחמיר בזה ולהמנע מלענות אותם עם הציבור, שהיא חומרא הבאה לידי קולא, וכל שכן שיענה אמן דקדיש ואמן דברכות והמחמיר יוצא שכרו בהפסדו. ורק ינקה ידיו תחילה בכל מידי דמנקה וכן הסכימו אחרונים וכן עיקר (יבי"א ח/ג א, ח - ח/ד, ז, ט).

רבים וכן שלימים מן האחרונים יעצו שאם אינו יכול ליטול ידיו בהקיצו משנתו יהרהר הברכה בליבו ואז יתהם המים לצמא. אולם אין דרך זו מוציאתו מידי ספק בהלכה, שהרי לדעת רוב הפוסקים ומרן השו"ע שקיבלנו הוראותיו העיקר להלכה, שהרהור לאו כדיבור דמי, ואף במקום אנוס אינו יוצא ידי חובה הברכה בהרהור בלבד, והרי הוא כנהנה מן העולם הזה בלא ברכה, שכאילו מעל (ברכות לה.) ולפיכך יש להעדיף העצה שכתבנו שיקנח ידיו בשמיכה או סדין או בכל מידי דמנקה ואז יברך על המים וישתה, ויסמוך על דברי התלמוד והפוסקים שהם עיקר ההלכה. (יבי"א ח/ד ב - ד, כב).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

בספר נחלת אבות לגאון סבא דמשפטים אב בית דין מקודש רבי יוסף משאש זצ"ל, מסופר על אחד מבעלי התוספות, רבי יחיאל מפריז זצ"ל, בבית הסמוך לו הגיע לגור בשכירות יהודי מפורסגול שהגיע לפריז לרגל עסקיו. היתה להם חצר משותפת ששימשה את שני הבתים כנהוג בימים ההם. היהודי הזה שעסקיו בפורטוגל היו עם גוים, התרחק משמירת התורה והמצוות, כנאמר "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם" (תהילים קו, לה), עם חלוף הזמן הוא למד להבחין באישיותו המרוממת של שכנו ובקדושתו, בעמלו בתורה ומעל הכל - בשמחת החיים שיש לו. את אותן הרגשות חשה אשתו כלפי אשתו של רבי יחיאל. פליאתם התעצמה לנוכח העובדה שהם הבחינו בסגנון החיים הפשוט והצנוע בו חיו שכניהם, ואף על פי הדלות הגשמית, תמיד צהלו ושמחו פניהם והם מגדלים בנים ובני בנים בשמחה ובטוב לבב. באחד הימים, הוא לא יכל יותר להתאפק, סר לביתו של רבי יחיאל ושאל "יאמר לי מר! לשמחה מה זו עושה? הנה אני עשיר גדול ובעל נכסים ואף על פי כן הנני חי בדאגה מתמדת, כל יום אני דואג האם אצליח למכור את הסחורה שקניתי וכדומה. אין לי שמחת חיים ואילו אתה, חי בפשטות ואוכל לחם פשוט ופרנסתך אינה מסודרת ואף על פי כן הצהלה תמיד על פניך ונדמה כמי שיש לו אוצרות תבל. האם תוכל לגלות לי מהו סוד השמחה שלכם?" נענה רבי יחיאל והשיב לו במשל: "שני בני אדם עובדים בשדה בזעת אפיים. האחד עובד לפרנסתו בשדה של אחרים ואילו השני עובד בשדה שלו. הוא עצמו בעל הבית על השדה ועל הפירות שעתידיים לצאת ממנה. איזה מהם שמח יותר? פשיטא שהשני, שעובד בשדה שלו. זה שעובד בשדות של אחרים אין לו כל שמחה מעצם העבודה, הוא מרגיש שהוא עבד של אחרים, שאין לו משל עצמו כלום, זולת הכסף שבעל הבית נותן לו, לא כן מי שהוא בעצמו בעל הבית שהרי הוא מרגיש שמחה בעמלו והוא יודע שכל הטרחה משתלמת משום שהפירות שלו יצאו משובחים יותר. וזהו היסוד וההבדל בין שנינו, אתה עובד בשדה שאינה שלך, ולכן אין לך שמחה, ואילו אני עובד בשדה שלי, ולכן יש לי שמחה. אף אחד לא נשאר בעולם הזה לנצח, בבוא היום כולם יוצאים מפה, ונמצא שכל מה שאתה טורח ומתיגע להרבות את העולם הזה שלך, הרי זה טרחה על שדה שאינה שלך.. "כשאני לומד תורה ומקיים מצוות הריני עמל על השדה שלי, שאינה שייכת לאף אחד זולתי, והיא תשאר שלי לעד ולנצח גם בעולם הבא.

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

"ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ" יש להבין איזה סוג ברכה היא, שיהיו נקראים בשם האבות הקדושים. שמות האבות הקדושים מרמזים על שלוש התפקידים המרכזים של כל יהודי: התורה, המצוות והשמחה בעבודת ה'. ויעקב בירכם בשלושת אלו בדרך רמז דווקא, כדי שלא יבינו אותה המקטרגים:

אברהם - בגימטריה רמח (248) כנגד רמח מצוות עשה שבתורה כמובא בחז"ל (תנחומא לך לך, טז).

יצחק - תירגם אונקלוס (וירא כאו) "הדווא" מלשון שמחה, שהיא עיקר גדול לחזק את התורה והמצוות, עד כדי כך שעל העדר השמחה באה התוכחה שבתורה "תחת אשר לא עבדך את ה' אלוקיך בשמחה".

יעקב - הנקרא "ישראל" שהן אותיות לי - ראש, הרומז על התורה שנקראת "ראש" - "ה' קנני ראשית דרכי" (משלי ח, כב), וניתנה בארבעים יום כמניין "לי" (40) (ראה בעל הטורים על הפסוק ויחפו לי תרומה), והמילה "לי" מורה גם כן על נצחיות כדברי חז"ל, ויקר רבה, "בכל מקום שנאמר לי, אינו זז לעולם". לא בעולם הזה ולא בעולם הבא..

אך יש טעם להבין מדוע הקדים יעקב את שמו לשם אבותיו? אלא הגמרא בנדרים פא, אומרת "מפני מה אין מצויים תלמידי חכמים לצאת מבניהם של ת"ח? ... שאין מברכים בתורה תחלה" יש מי שפירש את כוונת חכמינו כי בכדי לגדל את הבן להיות תלמיד חכם יש להקדים ולברכו תחילה בתורה ובידיעת שמיים שיהיה חכם וצדיק ולבסוף לברכו בעושר ומזונות. וכך אנו רואים שהתורה היא העיקר וכך גם בתפילת שמונה עשרה, קודם בקשות רוחניות ואחר כך בקשות גשמיות ואשרי המבקש תחילה על הרוחניות טרם הוא מבקש על הגשמיות.

העלון מוקדש להצלחת:

מרת אימי ויויאן בת נוריה	מור אבי אוריאל בן ציפורה
בת חן בת עירית	עזרא בן נאוה
אליעד אליהו בן אריאלה	גיא בן איריס
בר בן טליה	אלעזר בן כוכבה
דותן בן יעל	אלי בן ברכה

העלון מוקדש לרפואת:

מרים בת אסתר בלור	צ'יצ'אן בן ביסקה
ליטל בת אורנה חווה	חזלה בת חביבה
ראובן בן חנה	אהוד בן רבקה
מרדכי בן ג'ראן	דביר בן גאולה
יוסף בן שושנה	ויקטור בן שמחה

"עין חיים היא למחזיקים בה"

המעוניינים לסייע בהוצאות העלון ובזיכוי הרבים, מוזמנים ליצור קשר : במספר: 0523458725 או במייל: mahamardaniel@walla.co.il

